

‘En zij werd wederom zwanger, baarde een zoon, en zeide: Voorwaar, de HERE heeft gehoord, dat ik niet bemind ben, en heeft mij ook deze geschonken; en zij gaf hem de naam Simeon’ Gn 29:33.

‘Simeon en Levi zijn broeders; hun gereedschappen zijn werktuigen van geweld. Mijn ziel hebbe geen deel aan hun beraadslaging, mijn geest sluite zich niet aan bij hun vergadering, want in hun toorn hebben zij mannen gedood en in hun moedwil hebben zij runderen de pezen doorgesneden. Vervloekt zij hun toorn, want die is hevig, en hun grimmigheid, want die is hard. Ik zal hen verdelen onder Jakob en verstrooien onder Israël’ Gn 49: 5-7.

SIMEON

• door Karel Rimmelink

Lea verwachtte veel van de geboorte van haar tweede kind. De positie van Lea is even sterk als zij zwak is. De vreugde van het pasgeboren kind is tegelijk de duistere vreugde om de voldoening dat Rachel geen kinderzegen kent. Daarbij zijn de beide vrouwen ook nog godsdienstig en vroom. Lea roept tot de HERE om recht tegenover haar tegenpartij, maar haar roep is niet zuiver. Zij ontziet zich niet de Heilige God te exploiteren voor haar in vele opzichten onheilige zaak. De naam Simeon betekent: ‘De HERE hoort naar mij’. Ik veronderstel dat Lea daarbij bedacht dat de HERE wel gezien heeft dat zij door Rachel gehaat wordt en dat Jakob haar koel behandelt. Hij staat aan mijn kant, vindt zij, want zij krijgt een zoon en Rachel niet. Wie haar veracht, God veracht haar niet. Het is een mengelmoes van jubel in het geloof en van zelfhandhaving. Wat we bij Lea missen is de verootmoediging onder Gods genade en het klein worden voor God in het licht van Zijn vertroosting. Hoe vaak is de strijd in ons geloof niet vuil door ons

vlees, in plaats van zuiver. Hoe rein is de Heer Jezus als Hij Zijn overwinning behaalt: ‘Het is volbracht’.

De religieuze fanaticus

Simeon ziet maar één ding en is blind voor het overige. Hij heeft de werkelijkheid versmald tot één doel. Hij is eenzijdig als de heilige, maar die ene zijde is zijn eigen ik, terwijl hij het heeft over ‘God’. Hij leeft omdat zijn oude mens, God en Zijn rijk een handje wil helpen. Simeon heeft voor zijn geboorte al geleefd bij het ongezonde broeien van wraakgierigheid. De tweede zoon van Jakob is zo een hartstochtelijke en impulsieve narcist. Als hij zich gekrenkt voelt ziet hij niets anders dan het onrecht dat gestraft moet worden.

Als Jakob van Simeon afscheid neemt in hfdst 49, constateert hij dat hij zelfbeheersing mist, en dat is een vrucht van de Geest. Toewijding tot herstel van recht is wars van bezetenheid. Zelfbeheersing zou het uit zijn

vlees voortkomende rechtvaardigheidsgevoel moeten intomen, maar dat ontbrak. Jakob voelde, toen hij Simeon voor zich zag staan, dat hun handelingen werktuigen van geweld waren. U kent het bloedige drama van Sichem wel.

Ook Jakobs rekening

Kreeg Jakob bij Sichem ook niet de onbetaalde rekening van zijn meegaan met de wereld? Ooit had God hem bemoedigd in zijn nood, bij Bethel. En Jakob had beloofd daar eenmaal te komen wonen. God had hem opgezocht en Jakob zou Hem weer zoeken, wanneer Die hem gezegend zou hebben met een gezin en een goed bedrijf. Nu, de Here had hem gezegend en Jakob gaat terug, een goed begin, maar dan blijft hij hangen in Sichem. Uit maatschappelijk en zakelijk oogpunt waarschijnlijk wel verstandiger. Hij kocht een stuk land, wat niet erg te rijmen is met de opdracht aan zijn grootvader om als vreemdeling te vertoeven. Aan de andere kant bouwde hij toch maar een altaar met de prachtige en persoonlijke naam 'de God van Israël'. Herkennen we onszelf in dit 'aan de ene kant' en 'aan de andere kant'. Had het materialisme hem toch te pakken en is Dina hem

daardoor tussen de vingers doorgeslipt. Ze was sneller groot dan hij dacht. Is het niet merkwaardig dat Jakob deze pijnlijke zaak niet regelt, of dat Jakob zelfs geen kans krijgt het te doen, omdat Simeon, de hartstochtelijke, de man van de daad zonder gedachte, deze knoop niet ontwart, maar doorhakt. Een hooghartig besef van de superioriteit van zijn eigen volk(sstam) (34:14) wordt de Sichemieten fataal, terwijl Sichem die Dina werkelijk lief schijnt te hebben en zijn vader Hemor zich fatsoenlijk gedragen. De besnijdenis, als heilig sacrament van het opnemen van een heidens volk in het verbond, mondt uit in een gruwelijke moordpartij. Als de oude mens in ons de heiligheden van God gaat hanteren, dan is er niets veilig. Ook de wedergeboren mens kan christelijke woorden in de mond nemen en christelijke zaken aangrijpen om in onheiligheid zaken te doen. Dat gebeurt er als ons vlees recht zoekt en recht meent te herstellen. Dat gebeurt er als we bezeten zijn van het feit dat het recht gehandhaafd moet worden, zonder te komen tot de essentiële vraag hoe dat dan moet gebeuren. De wijze waarop dingen gebeuren maakt zaken heilig. In de Bijbel vind je voorbeelden van mensen die in een bepaalde zaak gelijk hebben, maar die voor God en mensen ongelijk

‘Wat baat het een mens als hij de hele wereld wint en zijn ziel schade lijdt’.

krijgen voor de manier waarop zij ongeestelijk en daarom onterecht zaken uitvoeren. Veel farizeeën hebben te goeder trouw God willen dienen, maar zij kruisigden wel de Zoon van God en Saulus stemde als religieus fanaticus in met de dood van Stefanus, omdat hij meende dat God er een welbehagen in had. Ieder die met eigen wapens optreedt in het koninkrijk van God komt vroeg of laat terecht op het terrein van de vijand. Het is nodig dat wij de strijd van de christen kennen en ook weten welke wapens daarvoor geëigend zijn. Efeziërs, hoofdstuk zes heeft het erover. Er is daar geen plaats voor religieus fanatisme, maar wel voor verootmoedigende belijdenis van de waarheid. Bijvoorbeeld dat we maar ten dele kennen. De priesterlijke ontferming ontbreekt. De Heer Jezus Christus is ons voorbeeld. Hij kwam het recht van God in deze wereld benoemen. Als waarachtig Heilige toornde Hij over de zonde. Hij zag zijn omstanders met toorn aan, maar was bedroefd over de verharding van hun hart (Mk 3:5). Toornig en tegelijkertijd bedroefd. Hongerend en dorstend naar herstel van het recht van God, maar niet ten koste van de liefde. We zien op het kruis van Golgotha, waar God over de zonde toornde en het recht herstelde, hoe Hij te werk gaat, niet door Sichem, maar door het kruis van Christus.

Simeon zal Levi en zichzelf wijs gemaakt hebben, dat hun strafexpeditie een terechte handeling was, maar vader Jakob zegt onverbloemd, dat hun handelen een handelen was in geweld. Zeggen wij met hem Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad, en mijn eer worde niet verenigd in hun vergadering? De wereld is er sinds Simeon en Levi niet beter op geworden. Nog altijd zijn er de verborgen gedachten tegenover de openlijke uitingen. Diplomatie is de kunst om de verborgen agenda te bewaren tot op het gunstige ogenblik dat de tegenstander verzwakt is (Gn 34:25). Jakob spaart zijn eigen kinderen niet, Simeon is een gevaar voor zijn omgeving. Is het toeval dat Jozef in Egypte juist Simeon als gijzelaar bindt en vasthoudt? Simeon kan de weelde van vrijheid en zelfstandigheid niet verdragen, want ze vereisen geestelijke kracht en die bezit hij niet. Een bijzonder voorbeeld daarvan vinden we in Nm 25 vers 1-18. Eén van de personen die afgoderij bedreef toen Bileam daartoe de gelegenheid bood, was Zimri een zoon van een familievorst van de Simeonieten. Hij die zo gevoelig was voor verontreiniging zoals bij Sichem, is zelf onrein door ontucht.

Simeons stam heeft geen zelfstandige positie verkregen,

geen eigen grondgebied ontvangen en amper eigen geschiedenis. God neemt ons op zichzelf goede dingen soms af, om te voorkomen dat we de betere missen. 'Wat baat het een mens als hij de hele wereld wint en zijn ziel schade lijdt'. Wanneer de stam van Simeon bij de Sinai geteld wordt is het één van de grootste; 95.300 personen. Veertig jaar later is hij verworden tot de kleinste met 22.200 leden, Nm 26:14. Als Mozes afscheid neemt van de stammen en voor elk een afscheidswoord heeft, noemt hij Simeon niet, Dt 33. Hij zal geen erfdeel ontvangen, een stam zonder geschiedenis. Als Jozua de twaalf stammen in het beloofde land heeft geleid en ieder naar Gods aanwijzing een stuk land als erfdeel toewijst, dan is Simeons erfdeel een deel van dat van Juda (Jz 19:1). Juda heeft de leiding bij het in bezit nemen van het erfdeel en Simeon volgt, Ri 1:3. Als we verder lezen kunnen we nergens vinden dat Simeon zich onttrokken heeft aan de curatele van Juda. We zien bevestigd wat vader Jakob had gezegd, hij werd verdeeld onder Jakob en verstrooid onder Israël. Eén Kronieken hoofdstuk vier geeft ons interessante informatie over hoe dat ging in latere jaren. Deels groeide de stam maar beperkt (vs

27) en werden de steden later overgenomen door Juda (vs 31), deels was er toch wel ontwikkeling (vs 38) en migreerde men, zodat er voor hen ook ruimte kwam om te groeien. Ook hierin zien we een mooie les. Een trend geeft de grote lijn aan van een ontwikkeling, maar het betekent niet dat dat de enige stroming is. Vrijwel steeds zien we ook andere soms zelfs tegenovergestelde ontwikkelingen. God is genadig, Hij geeft ook in families die de last dragen van het voorgeslacht, zegen en voorspoed.

Hoewel we niet kunnen zeggen dat de man uit Lukas 2 een Simeoniet was, zo heette hij wel. Zomaar een mens, verscholen in de massa. Hij wordt door God in de openbaarheid gebracht om figurant te zijn in de heilsgeschiedenis. Hij keek naar de stam van Juda, waaruit het heil zou moeten komen. Niets religieus of vleeselijk fanatisme, maar komend in de tempel mocht hij met het kind Jezus in de arm God loven en van Hem zingen als een Licht tot openbaring van naties. Hebben Mozes en Jozua, Simeon geen zelfstandig erfdeel kunnen geven, Jezus zal het wel doen. In Ezechiël 48 is het opgete-

kend. De wet maakte onderscheid in erfdeel, de genade schenkt uit de volheid van God. Simeon krijgt een erfdeel en een poort naar het nieuwe Jeruzalem. 'Troost, troost mijn volk, spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn ongerechtigheid geboet is', Js 40. Simeon, de HERE hoort.

De Bijbel laat ons een strijd zien om het bezit van waarden, materieel of immaterieel. Het koninkrijk van God vertegenwoordigt totaal andere waarden dan de koninkrijken van de wereld. De strijd om het bezit van die waarden is heel anders van karakter. Het gaat zoals de Heer Jezus heeft gezegd om dienen, niet gediend worden maar zelf dienen. Zijn methode is anders, getuige het citaat uit Lukas 22 vers 25: 'De koningen der volken heersen over hen, en zij die gezag over hen voeren worden weldoeners genoemd. U echter niet aldus, maar laat de grootste onder u als de jongste zijn en de voorganger als één die dient. Want wie is groter, hij die aanligt of hij die dient? Niet hij die aanligt? Ik echter ben in uw midden als Degene die dient. Moge de les van Simeon voor ons een opbouwende les zijn.